

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΜΠΑΜΠΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Η σύγχυση επιστρέφει

Η κυβέρνηση κάνει αυτό που έκαναν και άλλες κυβερνήσεις πριν απ' αυτήν. Λένε στους πολίτες: δεν γίνεται διαφορετικά, αν δεν πάρουμε τη δόση και δεν κλείσουμε τη συμφωνία «καθήκαμε», το είχε πει από τον Ιανουάριο κιόλας ο σκληρά (!) διαπραγματευόμενος υπουργός Οικονομικών. Σε μετάφραση, αυτό που ζητούν από τους πολίτες είναι: πρέπει να δεχτείτε τη βαρύτερη φορολογία, πρέπει να υποκύψετε στις φτωχότερες συντάξεις, πρέπει να μη βαρυνκομάτε όταν η υγεία σας κινδυνεύει επειδή το ΕΣΥ καταρρέει από τον συνδυασμό κακοδιοίκησης και περικοπών, και όλα τα συναφή. Στην προσπάθεια αυτή συμπλέει, διακριτικά και το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Πρώτο αυτό, σήκωσε το λάβαρο: «παίρνουν τα ταμειακά διαθέσιμα των νοσοκο-

μείων» ανακοίνωσε βαρύγδουπα. Παίρνουν και τα χρήματα του ΟΑΕΔ, δηλαδή των ανέργων, πρόσθεσαν λίγο αργότερα. Βάζουν χέρι στα αποθεματικά των Ταμείων, ανακάλυψαν την επόμενη μέρα.

«Ερχονται μέρες 2015», με μια φωνή σπεύδουμε να θυμίσουμε την καταστροφική διαχείριση Βαρουφάκη.

Αν υπάρχει κάποιος που χαίρεται με τις διαπρύσιες ανακοινώσεις της αντιπολίτευσης, αυτή είναι η κυβέρνηση. Εχει και το Μαξίμου τους δικούς του βουλευτές να «τρομάξει». Αν δεν ψηφίσετε όσα θα σας φέρουμε, όταν θα σας τα φέρουμε, θα ξεμείνουμε από χρήματα, δεν θα έχουμε να πληρώσουμε τον κόσμο. Οχι στα χωριά σας δεν θα κάνετε Πάοχα, ούτε στα σπίτια σας δεν θα πλησιάσετε. Δεν τα λέω αυτά επειδή η κυβέρνηση τα έχει

κάνει όλα καλά. Πράγματι, κινδυνεύει το κράτος να μείνει από χρήματα. Πράγματι, κάνουν ό,τι περνά από το χέρι τους για να επιβεβαιώσουν την πρόβλεψη Τόμσεν, την οποία κατήγγειλε με πάθος ο ίδιος ο πρωθυπουργός, όταν οι μουσικές υπηρεσίες πλάσαραν στα Wikileaks την υποκλοπή, σύμφωνα με την οποία οι Έλληνες θα φθάσουν μέχρι του σημείου να απειληθούν από πιστωτικό γεγονός πριν δεχθούν πως δεν γίνεται διαφορετικά. Αυτό, όμως, δεν αλλάζει τίποτε στο ότι όλα τα κράτη που βρέθηκαν σε πρόγραμμα, ένα από τα πρώτα πράγματα που έκαναν είναι να δημιουργήσουν μια και μοναδική αρχή διαχείρισης των κρατικών διαθεσίμων. Οπως, άλλωστε, συμβαίνει σε όλα τα καλά οργανωμένα κράτη.

Ο λόγος είναι εξαιρετικά απλός: το κράτος

πετυχαίνει καλύτερη απόδοση του δημόσιου χρήματος, δανείζεται με μικρότερο κόστος και διασφαλίζει καλύτερη διαχείριση για όλους τους υπόλογους φορείς της κυβέρνησης. Επιπλέον, έτσι ακριβώς ορίζει και ο νόμος. Άρθρο 36 του νόμου 4320 και άρθρο 37 του 4325 περιέγραψαν μόλις πρόσφατα με περαιτέρω λεπτομέρειες το καθήκον των διοικήσεων όλων των φορέων της γενικής κυβέρνησης να μεταβιβάζουν όλα τα διαθέσιμά τους. Άλλο ζήτημα είναι να κάνει και η κεντρική διοίκηση σωστά τη δουλειά της, ώστε να γίνονται κανονικά οι πληρωμές, κάτι που καθόλου δεν φροντίζει. Εξάλλου, η δόση θα πάει για να πληρωθεί το χρέος άντε και μέρος των απλήρωτων τιμολογίων, όχι όμως μισθοί και συντάξεις, δηλαδή οι τρέχουσες υποχρεώσεις του κράτους.

Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΡΤΕΡΟΥ

Το καρουσέλ της χαράς

Ο αντιπρόεδρος της Ν.Δ. τιτιβίζει πανευτυχής διότι, λέει, εκείνοι που θα καταργούσαν τα Μνημόνια φέρνουν τώρα και δεύτερο, εννοώντας προφανώς το λεγόμενο «προληπτικό». Η του ΠΑΣΟΚ Φώφη τρέχει πίσω του και προσδίνει ένα κάπως πιο ευρηματικό περιεχόμενο στην κοινή τους χαρά. Τιτιβίζει με υπογραφή του κόμματός της για Μνημόνιο - κάβα. Και ο Θεοδωράκης -σιγά μην έλειπε το Ποτάμι από το καρουσέλ της χαράς- πανηγυρίζει γιατί διαψεύστηκε ο Τσακαλώτος, που τους έλεγε να μη βιάζονται και να περιμένουν. Μέσα στην τρελή ευτυχία όλοι τους. Ας αφήσουμε στην μπάνα τι έκαναν κάποιος από αυτούς για να μη φτάσει η χώρα εδώ που έφτασε. Ή, καλύτερα, τι έκαναν για να φτάσει εδώ που έφτασε. Αλλά πόση εμπάθεια, πόση δουλικότη-

τα, πόση υποκρισία να αντέξεις; Διότι, καλώς, ας πούμε, τα έχουν με την κυβέρνηση. Καλώς, ας πούμε, την κατηγορούν για μύρια όσα. Αλλά πού είναι στα τιτιβίσματα και τα σιχτιρίσματά τους η θηλειά του ΔΝΤ, οι ωμότητες του Σόιμπλε, οι εκβιασμοί των δανειστών; Δεν ξέρουν τίνος ιδέα είναι το προληπτικό Μνημόνιο; Δεν άκουσαν ποιοι, πόσο και πώς πιέζουν για να το επιβάλουν; Επ' αυτών τσιμουδιά. Τσιμουδιά. Και όσο ταξικό, ιδεολογικό, μικροκομματικό, ό,τι άλλο θέλετε κι αν είναι το κίνητρό τους, δεν παύει να είναι η επιτομή της αθλιότητας. Και της φτήνιας. Και της αβάσταχτης ελαφρότητας του δίνε - στους επικυρίαρχους. Χαίρονται, χαζογελάνε, διαγωνίζονται σε εξυπνάδες, λες και είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, ή η κυβέρνηση, που θα πληρώσουν τα σπασμένα, αν

ο μη γένοιτο... Χαίρονται που η Ελλάδα ασφυκτιά στην αγχόνη που οι ίδιοι πέρασαν στον λαιμό της. Χαίρονται στην προοπτική να περάσει ο εκβιασμός του ΔΝΤ σε βάρος της ίδιας τους της χώρας.

Υπερβολές; Όποιος το πιστεύει αυτό να μας δείξει το STOP που είπαν στο ΔΝΤ ο Μπιστοτάκης, ο Άδωνις, η Φώφη, ο Σταύρος και τα πολιτικά τους σόγια. Τόση παλικαριά πια με τον ΣΥΡΙΖΑ, τόση αγριότητα, τόσες καταγγελίες, τόσα νεύρα και ούτε μια φρασούλα -έστω αγγλιστί: please, stop fucking Greece- για κείνους που σκαρφίζονται, πλασάρουν και προσπαθούν να επιβάλουν μέτρα στα μέτρα τους. Τόση αδημονία να περάσει του ΔΝΤ, να πτηθεί η χώρα, για να παραδώσουν στη χλεύη του πτημένου την κυβέρνηση; Σα δεν ντρέπονται...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

N. ΡΑΛΛΗ

Λαγκάρντ: «Δεν κάνουμε εξαιρέσεις»

«Η Ελλάδα δεν χρειάζεται μέτρα έκτακτης ανάγκης», διαμήνυσε ο πρόεδρος της Κομισιόν, Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ, σε συνέντευξή του στο «MNI» και το «Euro2day», την ίδια στιγμή που η επικεφαλής του ΔΝΤ, Κριστίν Λαγκάρντ, αποσαφηνίζει στη «Le Figaro» πως «δανείζουμε όλες τις χώρες με τις ίδιες συνθήκες και δεν μπορούμε να κάνουμε εξαιρέσεις», κρούοντας τον κώδωνα του κινδύνου για πρόσθετα μέτρα από τη μεριά της Ελλάδας.

Συγκεκριμένα, η ισχυρή κυρία της οικονομίας παραδέχεται πως «οι πληγές της κρίσης 2008-2009 δεν θεραπεύτηκαν σωστά», ωστόσο διευκρίνισε πως είναι τα 70 χρόνια εμπειρίας του ΔΝΤ και η υπευθυνότητα του προγράμματός του τα δύο στοιχεία που κάνουν τους Ευρωπαίους να το εμπιστεύονται και να το χρειάζονται.

Σε ερώτημα εάν «το ματς των τριών (πιστωτές, ΔΝΤ, Ελλάδα) είναι διαχειρίσιμο», η Λαγκάρντ απάντησε πως «οι διαφορές είναι μικρότερες απ' ό,τι γενικά λέγεται. Όλοι οι πιστωτές - Ευρωπαίοι και ΔΝΤ- έχουν από κοινού τη θέληση, ύστερα από όλες τις θυσίες του ελληνικού λαού, να επανασυνδεθεί η χώρα με την ανάπτυξη, να έχουν εκ νέου πρόσβαση στις χρηματοπιστωτικές αγορές, ακόμη και να λειτουργήσει αυτόνομα, θα τολμούσα να πω. Αυτός είναι ο κοινός στόχος». Για τον «κοινό αυτό στόχο» μίλησε και ο Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ, καθιστώντας αναγκαία τη γεφύρωση των διαφορών Ε.Ε. και ΔΝΤ, σημειώνοντας ωστόσο πως «δεν είναι αυτοσκοπός να ικανοποιηθεί το Ταμείο πάση θυσία. Η Κομισιόν δεν επιθυμεί να υιοθετήσει πρόταση νέων μέτρων». Παρ' όλα αυτά, έσπευσε να διευκρινίσει ότι «θα την εξετάσει σοβαρά, μόνο εάν θέλουν όλοι τα μέτρα και αυτό γίνει σε στενή συνεργασία με την ελληνική κυβέρνηση».

Παράλληλα, φάνηκε αισιόδοξος ως προς την άμεση ολοκλήρωση της αξιολόγησης, αποκλείοντας σθεναρά το σενάριο Grexit: «Όποιος τολμήσει να το επαναφέρει είναι σαν να παίζει με τη φωτιά», δήλωσε.

ΕΘΝΟΣ

Τήρηση των συμφωνηθέντων

Η ακρότητα των τεχνοκρατών του ΔΝΤ είναι πασίγνωστη. Παντού και πάντα. Τώρα, με τις θέσεις τους στις διαπραγματεύσεις για την αξιολόγηση του ελληνικού προγράμματος, προστίθεται και το στοιχείο του παραλόγου. Οι αξιώσεις για πρόσθετα μέτρα, πέραν της συμφωνίας του καλοκαιριού, κινούνται εκτός ορθολογικών ορίων. Σε αντίθεση με τα τελευταία οικονομικά δεδομένα, τα οποία τεκμηριώνουν την υπερκλήρωση των στόχων από μέρους της Ελλάδας. Σε αναντιστοιχία με το θεσμικό καθεστώς, που δεν επιτρέπει λήψη μέτρων σε υποθετικές και πιθανές περιπτώσεις.

Θα μπορούσαν να προστεθούν κι άλλα χαρακτηριστικά, που ενισχύουν τον παραλογισμό των απαιτήσεων. Μαζί με την υπενθύμιση ότι όλες οι προβλέψεις του ΔΝΤ για την ελληνική οικονομία έχουν συντριβεί από την πραγματικότητα. Από την πρώτη μνημονιακή περίοδο έως και το 2015, όταν προέβλεπε έλλειμμα και καταγράφεται αξιόλογο δημοσιονομικό πλεόνασμα. Όταν η ακρότητα μαζί με το παράλογο εκδηλώ-

νονται, ενώ είχε φθάσει στο τέλος της η βασανιστική αξιολόγηση, είναι προφανές ότι η υπονόμευση δεν στρέφεται αποκλειστικά εναντίον των ελληνικών θέσεων.

Δεν εκβιάζεται μόνο η κυβέρνηση, αφού στην ουσία επιχειρείται η μη εφαρμογή και αθέτηση της συμφωνίας του Ιουλίου. Αμφισβητούνται οι αποφάσεις Συνόδων Κορυφής - και όχι μόνο. Ανεξαρτήτως των ευρύτερων ερωτημάτων που εγείρει η συγκεκριμένη υπονομευτική στάση, το μέγιστο αυτές τις κρίσιμες στιγμές είναι ένα: η διασφάλιση της τήρησης της συμφωνίας Ελλάδας και εταιρών-δανειστών.

Μπροστά στην κατάσταση που έχει προκύψει, η εφαρμογή των συμφωνηθέντων φαίνεται ότι δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά σε ανώτατο πολιτικό επίπεδο. Οχι μόνο για να μπορέσει, επιτέλους, η Ελλάδα να γυρίσει σελίδα και να πάρουν ανάσες η οικονομία και η κοινωνία. Αλλά και για τους ίδιους τους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Δοκιμάζονται και αυτοί σοβαρά στην πολλαπλώς κρίσιμη φάση που διανύει η Ευρώπη.